

ende i tre Aars Separationstid — nemlig hvis det ærede Medlem fik sin Villie —, uden at Hustruen kan faa Skilsmisse, medens derimod Manden kan faa Skilsmisse, naar han vil? Selv den, som har begaaet en Lovovertrædelse, skal dog ikke være retsløs, Manden skulde dog ikke have sin Hustru som en Fisk, der har bidt paa Krogen, og som han har paa sin Snøre og kan trække op af Vandet, naar han vil, og lade hende blive i Vandet og sprælle med Krogen i Munden, saa længe det behager ham; hun skulde ikke, selv om hun har forset sig, være retsløs i Forholdet til Manden. Derfor er det rigtigst, som det her foreslaas, at hvis den ene Ægtefælle paaberaaber sig en objektiv Skilsmissegrund, skal den Ægtefælle, mod hvem den gøres gældende, kunne sige: Ja vel, men naar det saa skal være, maa det ogsaa blive til Skilsmisse; jeg kan ikke være tjent med, at en Separation skal finde Sted, og at jeg i tre Aar skal være underkastet den anden Ægtefælles Vilkaarlighed. En Kvinde kunde ellers under disse Forhold komme i en yderst vanskelig Situation. Der er paaberaabt og maaske ved Dom fastslaaet, at hun har været sin nuværende Ægtefælle utro, men hun skal vedblive at være hans fraseparerede Ægtefælle i maaske tre Aar og kan ikke blive gift med den Mand, med hvem hun har begaaet Ægteskabsbrudet, som hun maaske inderlig gerne vil ægte, og som gerne vil ægte hende! Hvad skal alt dette til? Det er en Grusomhed, der lægges for Dagen til ingen Verdens Nytte. Vil Manden i saadanne Tilfælde paaberaabe sig Ægteskabsbrudet som Grund til Skilsmisse, maa det ogsaa blive Skilsmisse; der skal ikke være en pinagtig Mellempriode.

Det ærede 7de Medlem for Hovedstaden erklærede sig for at være en Modstander af §§ 67 og 68, to Paragraffer i Kapitlet om Formue, som foreskriver Indskrænkninger i vedkommende Ægtefællers Raadighed over hans eller hendes eget Gifteeje. § 67 siger: „En Ægtefælle maa ikke uden den anden Ægtefælles Samtykke afhænde eller pantsætte fast Ejendom, hvori der haves Gifteret, saafremt Ejendommen tjener til Familiens Bolig, eller hvis Ægtefællernes eller den anden Ægtefælles Erhvervsvirksomhed er knyttet til den“. § 68 siger: „En Ægtefælle maa ikke uden den anden Ægtefælles Samtykke afhænde eller pantsætte Løsøre, hvori der haves Gifteret, forsaavidt dette hører til Indboet i det fælles Hjem eller

til den anden Ægtefælles fornødne Arbejdsredskaber, eller det tjener til Børnenes personlige Brug“. Disse to Bestemmelser gaar i Korthed ud paa at sikre Hustruen Tag over Hovedet og Indbo i Hjemmet, de til hendes Arbejde nødvendige Redskaber, og hvad der tjener til Børnenes personlige Brug. Dette synes jeg, det er aldeles nødvendigt at opretholde. Det ærede Medlem sagde: Man kan jo tænke sig det Tilfælde, at en Mand under en Højkonjunktur ønsker at sælge sin Ejendom, fordi han er paa Fallittens Rand, hvad Hustruen ikke ved, og at hun saa kortsynet modsætter sig, at han sælger sin Ejendom og maaske derved frelser hele Familien. Ja, men saa maa Manden virkelig forklare sin Hustru den uhyre Betydning, det har for ham at sælge Ejendommen. Det vil dog ogsaa en Mand gøre i et saadant Tilfælde. Maa jeg spørge: Findes der Mænd, som ikke vilde betænke sig paa at sælge Huset over Hovedet paa Hustruen? Kan man virkelig tænke sig et honnet og ordentligt Ægteskab, hvor Manden ikke vilde gaa til sin Hustru, inden han solgte den Ejendom, paa hvilken de bor, og som er Grundlaget for hele Familiens Eksistens? Det tror jeg ikke.

Jeg tror i det hele, at disse Regler er overensstemmende med, hvad man vilde gøre i alle ordentlige Familier, hvor Forholdet er godt mellem Mand og Hustru. Der vil Manden, hvis han er kommet til at lide store Tab og er paa Fallittens Rand, sige til sin Hustru: Min kære Pige, jeg bliver nødt til at sælge Huset, for jeg skal have Penge til at dække den og den Gældspost med. Og saa vil hun sige: Ja, saa gør det, min Ven.

Saadan vil det gaa i et godt Ægteskab. Men hvorledes vil det gaa i et daarligt Ægteskab? Der vil Manden maaske en Dag være ude at drikke og spille Kort, og saa enten spiller han Gaarden væk eller sælger den paa Værtshuset, og saa kommer han kørende hjem og siger til Konen: Nu har jeg solgt Gaarden, nu har Du at pakke sammen og flytte herfra. Skal en Hustru virkelig være udsat for, at Manden for Spillegæld eller Værtshusgæld pantsætter den Gaard eller det Hus, i hvilket de bor og har deres Virksomhed? Eller det meget kendte Tilfælde, at Manden kommer beruset hjem og tager noget af Indboet og gaar paa Laanekontoret med det for at skaffe Penge til at fortsætte sin Svir! Det er mod saadanne Forhold, der træffes Bestemmelser her; det er for at